

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 10 januari 2012 in zaak nr. 11/40805 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 november 2011 is de termijn van de op 24 mei 2011 aan de vreemdeling opgelegde bewaringsmaatregel verlengd met ten hoogste twaalf maanden. Dit besluit (hierna: het verlengingsbesluit) is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 januari 2012, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 januari 2012, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 maart 2012, waar de minister, vertegenwoordigd door mr. R.A. Visser, werkzaam bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op 31 december 2011 is de wet van 15 december 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) ter implementatie van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn; PB 2008 L 348) in werking getreden (Staatsblad 2011, 663, 30 december 2011, hierna: de implementatiewet). Hierbij is aan artikel 94 van de Vw 2000 een vijfde lid toegevoegd, ingevolge welke bepaling, voor zover thans van belang, het eerste, derde en vierde lid van artikel 94 van de Vw 2000 van overeenkomstige toepassing zijn op een besluit tot verlenging van een vrijheidsontnemende maatregel als bedoeld in artikel 59, zesde lid. Als gevolg daarvan staat ingevolge artikel 95 van de Vw 2000 tegen een uitspraak van de rechtbank over een dergelijk verlengingsbesluit hoger beroep open bij de Afdeling. Nu op het tijdstip dat de rechtbank in deze zaak uitspraak heeft gedaan op het beroep van de vreemdeling deze bepaling reeds in werking was getreden, is de Afdeling bevoegd om van het daartegen ingestelde hoger beroep kennis te nemen.

2.2. In grief 1 klaagt de vreemdeling dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het verlengingsbesluit niet rechtsgeldig is genomen, nu het bijna twee maanden te vroeg is genomen doordat de minister er geen rekening mee heeft gehouden dat zijn bewaring vanwege (de behandeling van) zijn asielverzoek enige tijd niet onder de werkingssfeer van de Terugkeerrichtlijn viel.

2.2.1. Ten tijde van het uitvaardigen van het verlengingsbesluit, op 9 november 2011 was de implementatiewet, meer in het bijzonder het nieuwe artikel 59, vijfde en zesde lid, van de Vw 2000, nog niet in werking getreden, waardoor hieraan thans nog niet kan worden getoetst.

In de uitspraak van 25 maart 2011 in zaak nr. 201100097/1/V3 (www.raadvanstate.nl) heeft de Afdeling, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, overwogen dat artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, wegens strijd met artikel 15, vijfde en zesde lid, van de Terugkeerrichtlijn, niet als wettelijke grondslag kan dienen voor een bewaring met een duur langer dan achttien maanden en dat het in paragraaf A6/5.3.5 van de Vreemdelingencirculaire 2000 neergelegde beleid voor de voortzetting van de bewaring na zes maanden buiten toepassing dient te worden gelaten voor zover sprake is van strijd met voornoemde bepalingen en voor het overige richtlijnconform moet worden uitgelegd.

Ingevolge artikel 59, eerste lid, van de Vw 2000, voor zover thans van belang, kan met het oog op de uitzetting in bewaring worden gesteld de vreemdeling die:

- a. geen rechtmatig verblijf heeft;
- b. rechtmatig verblijf heeft op grond van artikel 8, onder f, g en h.

Ingevolge artikel 15, vijfde lid, van de Terugkeerrichtlijn, voor zover thans van belang, stelt iedere lidstaat een maximale bewaringsduur vast die niet meer dan zes maanden mag bedragen.

Ingevolge het zesde lid, voor zover thans van belang, kunnen de lidstaten de in het vijfde lid bedoelde termijn slechts in beperkte mate en ten hoogste met nog eens twaalf maanden verlengen indien de verwijdering, alle redelijke inspanningen ten spijt, wellicht meer tijd zal vergen, omdat:

- a) de betrokken onderdaan van een derde land niet meewerkt, of
- b) de nodige documentatie uit derde landen op zich laat wachten.

2.2.2. Naar volgt uit hetgeen de Afdeling in de uitspraak van 25 maart 2011 in zaak nr. 201100097/1/V3 (www.raadvanstate.nl) heeft overwogen vloeit uit artikel 15, zesde lid, van de Terugkeerrichtlijn, voor zover thans van belang, voort dat de bewaring na de maximale duur van zes maanden slechts mag worden voortgezet indien voorafgaand aan het verstrijken van die termijn van zes maanden een verlengingsbesluit is genomen.

2.2.3. In het arrest van 30 november 2009, C-357/09 PPU, Kadzoev (www.curia.europa.eu; hierna het arrest Kadzoev) heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in de punten 40 tot en met 48 het volgende overwogen:

"40. Met zijn eerste vraag, sub b, wenst de verwijzende rechter te vernemen of bij de berekening van de in artikel 15, leden 5 en 6, van richtlijn 2008/115 voorziene termijn voor bewaring met het oog op verwijdering rekening moet worden gehouden met het tijdvak waarin de uitvoering van de verwijderingsbeslissing was geschorst omdat een asielaanvraag van een onderdaan van een derde land werd onderzocht, terwijl deze gedurende de procedure inzake deze aanvraag verder in de

inrichting voor tijdelijke plaatsing heeft verbleven.

41. In punt 9 van de considerans van richtlijn 2008/115 staat dat „[o]vereenkomstig richtlijn 2005/85 [...] een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet [mag] worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzende besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden”.

42. Artikel 7, leden 1 en 3, van richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (PB L 31, blz.18) bepaalt dat asielzoekers zich vrij kunnen bewegen op het grondgebied van de ontvangende lidstaat of binnen een hun daartoe door deze lidstaat aangewezen gebied, maar in de gevallen waarin dit nodig blijkt, bijvoorbeeld om juridische redenen of om redenen van openbare orde, de lidstaten een asielzoeker overeenkomstig hun nationale wetgeving op een bepaalde plaats mogen vasthouden.

43. Volgens artikel 21 van richtlijn 2003/9 zorgen de lidstaten ervoor dat tegen negatieve beslissingen met betrekking tot de toekenning van voorzieningen op grond van deze richtlijn of beslissingen op grond van artikel 7 die individuele gevolgen hebben voor asielzoekers, beroep kan worden aangetekend volgens de in de nationale wetgeving neergelegde procedures. Ten minste wordt in laatste instantie de mogelijkheid van beroep of toetsing voor een rechterlijke instantie geboden.

44. Artikel 18, lid 1, van richtlijn 2005/85 bepaalt dat de lidstaten een persoon niet in bewaring mogen houden uitsluitend omdat hij een asielzoeker is, en lid 2 van dat artikel voorziet erin dat indien een asielzoeker in bewaring wordt gehouden, de lidstaten ervoor zorgen dat snelle toetsing door een rechterlijke instantie mogelijk is.

45. De bewaring met het oog op verwijdering die in richtlijn 2008/115 wordt geregeld en de bewaring van een asielzoeker die met name krachtens de richtlijnen 2003/9 en 2005/85 en de toepasselijke nationale bepalingen wordt gelast, vallen dus onder afzonderlijke rechtsregelingen.

46. Het staat aan de nationale rechter om te bepalen of het verblijf van Kadzoev in de inrichting voor tijdelijke plaatsing in het tijdvak waarin hij asielzoeker was, voldeed aan de voorwaarden van de communautaire en nationale bepalingen op het gebied van asiel.

47. Mocht blijken dat geen enkele beslissing over de plaatsing van in de inrichting voor tijdelijke plaatsing is genomen in het kader van de procedures die zijn ingeleid na diens asielaanvragen, vermeld in punt 19 van het onderhavige arrest, en dat zijn inbewaringstelling dus is blijven berusten op de oudere nationale regeling inzake bewaring met het oog op verwijdering of op de regeling van richtlijn 2008/115, zou het tijdvak van inbewaringstelling van Kadzoev dat overeenstemt met het tijdvak waarin deze asielprocedures lopende waren, in aanmerking moeten worden genomen bij de berekening van het in artikel 15, leden 5 en 6, van richtlijn 2008/115 bedoelde tijdvak van bewaring met het oog op verwijdering.

48. Derhalve dient op de eerste prejudiciële vraag, sub b, te worden geantwoord dat het tijdvak waarin een persoon in een inrichting voor tijdelijke plaatsing is geplaatst op grond van een beslissing die op basis van de nationale en communautaire bepalingen over asielzoekers is genomen, niet mag worden beschouwd als bewaring met het oog op verwijdering in de zin van artikel 15 van richtlijn 2008/115."

2.2.4. De vreemdeling is op 24 mei 2011 in bewaring gesteld. Op 20 augustus 2011 heeft hij een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend, die op 28 september 2011 is afgewezen.

2.2.5. Zoals de Afdeling eerder – met betrekking tot vorenstaande overwegingen in het arrest Kadzoev – in de uitspraak van 21 april 2010 in zaak nr. 201000508/1/V3 (www.raadvanstate.nl) heeft overwogen, dient de periode van bewaring gedurende welke een vreemdeling vanwege (de behandeling van) zijn asielverzoek niet onder de werkingssfeer van de Terugkeerrichtlijn valt, wel te worden betrokken bij de berekening van de in artikel 15, vijfde en zesde lid, van de Terugkeerrichtlijn bedoelde termijnen van een bewaring met het oog op de verwijdering, voor zover de maatregel met het oog op de verwijdering is opgelegd. Nu de maatregel van bewaring, gelet op het bepaalde in artikel 59, eerste lid, van de Vw 2000, ook ten tijde van de behandeling van de asielaanvraag van de vreemdeling is voortgezet met het oog op zijn (latere) uitzetting, terwijl afgezien van het bepaalde in het eerste lid, onder b een afzonderlijke wettelijke voorziening voor de bewaring van asielzoekers ontbreekt, bestaat geen grond voor het oordeel dat deze periode niet meetelt bij de bepaling van het einde van de in artikel 15, vijfde lid, van de Terugkeerrichtlijn neergelegde termijn van zes maanden. Gelet op het voorgaande eindigde de periode van zes maanden, bedoeld in artikel 15, vijfde lid, van de Terugkeerrichtlijn op 23 november 2011.

2.2.6. De beslissing om de maximale bewaringsduur van zes maanden met toepassing van artikel 15, zesde lid, van de Terugkeerrichtlijn te verlengen, kan slechts worden genomen indien voortzetting van de bewaring noodzakelijk is met het oog op de uitzetting. Bij de beoordeling of deze noodzaak bestaat, dient de minister uit te gaan van de actuele stand van zaken. Hiermee is in beginsel niet verenigbaar, dat een verlengingsbesluit eerder dan twee weken voor het verstrijken van de termijn van zes maanden wordt genomen. Een verlengingsbesluit dat eerder dan twee weken voor het verstrijken van de termijn van zes maanden is genomen is daarom onrechtmatig. Om de praktijk de gelegenheid te geven zich op dit toetsingskader voor te bereiden, zal de Afdeling hieraan eerst consequenties verbinden in zaken waarbij tot verlenging is besloten op of na 15 april 2012.

Overigens is het verlengingsbesluit in de onderhavige zaak op 9 november 2011 genomen, derhalve binnen de hiervoor aanvaardbaar geachte termijn van twee weken.

2.2.7. Grief 1 faalt.

2.3. Hetgeen in grief 2 is aangevoerd, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000 met dat oordeel volstaan.

2.4. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd. Het verzoek om schadevergoeding dient reeds hierom te worden afgewezen.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

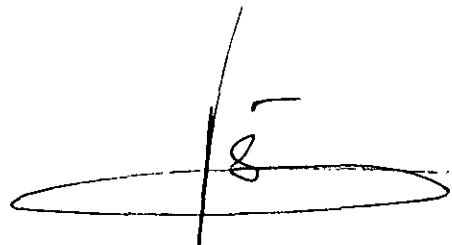
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 maart 2012

480.

Verzonden: 26 maart 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Zittingshoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 11/40805

V.nr:

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in de zaak tussen

geboren op _____, van (gestelde) Nigerlaanse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. R.C. van den Berg, advocaat te Waalwijk,

en

de minister voor Immigratie en Asiel,
verweerder,
gemachtigde: mr. J.S.M. Rietveld, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst,

Procesverloop

Op 24 mei 2011 is eiser op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 in bewaring gesteld.

Deze rechtbank en zittingsplaats heeft eerdere beroepen tegen de oplegging dan wel voortduring van de vrijheidsontnemende maatregel ongegrond verklaard.

Bij beroepschrift van 19 december 2011 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot voortduring van de vrijheidsontnemende maatregel. Daarbij heeft hij opheffing van de maatregel tot bewaring gevorderd en toekenning van schadevergoeding.

De rechtbank heeft het beroep behandeld ter openbare zitting van 3 januari 2012. Eiser noch zijn gemachtigde is met bericht van verhindering verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

Overwegingen

1. Het onderhavige beroep is een vervolgberoep tegen de toepassing van de vrijheidsontnemende maatregel. De rechtbank dient te beoordelen of de voortgezette toepassing daarvan sinds het sluiten van het onderzoek in de vorige beroepsprocedure gerechtvaardigd is te achten. Nu uit de beroepsgronden blijkt dat het beroep zich tevens richt tegen het op 9 november 2011 genomen verlengingsbesluit, zal de rechtbank het beroep tevens aanmerken als een beroep tegen dit besluit.

2.1 Eiser voert allereerst aan dat het gestelde verlengingsbesluit niet aan de gemachtigde van eiser is verzonden en dat de voortduring van de maatregel gelet daarop onrechtmatig moet

Zaaknummer: AWB 11/40805 inzake

Pagina 2 van 4

worden geacht.

2.2 Ingevolge artikel 3:41, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) geschiedt de bekendmaking van besluiten die tot een of meer belanghebbenden zijn gericht door toezending of uitreiking aan hen, onder wie begrepen de aanvrager.

2.3 De rechtbank constateert dat uit het dossier blijkt dat het verlengingsbesluit aan de verkeerde gemachtigde is verzonden. Echter, zoals tevens uit het dossier blijkt en niet is betwist, is het verlengingsbesluit ook aan eiser zelf uitgereikt. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het verlengingsbesluit conform artikel 3:41, eerste lid, van de Awb op de juiste wijze bekend is gemaakt. Dat de gemachtigde van eiser geen kopie van het verlengingsbesluit heeft ontvangen maakt dit niet anders.

3.1 Eiser voert verder aan dat het verlengingsbesluit niet rechtsgeldig is omdat eiser bijna zes weken niet onder de werking van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 (de Terugkeerrichtlijn) viel vanwege zijn asielaanvraag.

3.2 De rechtbank stelt vast dat eiser op 20 augustus 2011 asiel heeft aangevraagd. Deze aanvraag is bij besluit van 28 september 2011 afgewezen. Op het moment van het verlengingsbesluit op 9 november 2011, viel eiser dus weer onder de Terugkeerrichtlijn. Eiser verbleef op dat moment bijna zes kalendermaanden in vreemdelingenbewaring. Uit het dossier en het verlengingsbesluit blijkt dat verweerder de op dat moment vereiste verzwaarde belangenafweging heeft gemaakt, waarbij verweerder het belang van verweerder groter heeft geacht dan het belang van eiser. Verweerder heeft in dat verband overwogen dat eiser niet meewerkte aan de vaststelling van zijn identiteit en nationaliteit en dat er zicht op uitzetting op korte termijn was omdat er een toezegging tot afgifte van een laissez passer (LP) was gedaan door de Nigeriaanse autoriteiten.

3.3 Eiser stelt zich op het standpunt dat hij wel meewerkt, hetgeen blijkt uit de omstandigheid dat er een LP-toezegging is. De rechtbank kan eiser daarin niet volgen nu de afgifte van een LP enkel iets zegt over de gestelde nationaliteit van eiser, maar niets over zijn identiteit. Bovendien blijkt uit het dossier dat eiser niet meewerkt. Zo blijkt uit het vertrekgesprek van 8 december 2011 dat eiser niet met de regievoerder wil praten. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat de voortzetting van de maatregel langer dan zes kalendermaanden niet onrechtmatig is en dat verweerder de belangenafweging niet ten onrechte in het nadeel van eiser heeft laten uitvallen.

3.4 Met betrekking tot eisers beroep op artikel 59, vijfde en zesde lid, van de Vw 2000 (nieuw) overweegt de rechtbank als volgt. Genoemde artikellieden zien op het voortduren van de bewaring na zes maanden en zijn op 31 december 2011 in werking getreden ter implementatie van de Terugkeerrichtlijn. Wanneer de periode van 20 augustus tot en met 28 september 2011 niet wordt meegerekend, heeft eiser op 2 januari 2012 zes maanden onder de werking van de Terugkeerrichtlijn in bewaring gezeten. Dat betekent dat het voortduren van de bewaring na 2 januari 2012 in dit geval moet worden getoetst aan deze artikellieden.

3.5 De nieuwe leden van artikel 59 van de Vw 2000 luiden als volgt:

"5. Onverminderd het vierde lid duurt de bewaring krachtens het eerste lid niet langer dan zes maanden.

6. In afwijking van het vijfde lid en onverminderd het vierde lid kan de bewaring krachtens het eerste lid ten hoogste met nog eens twaalf maanden worden verlengd, indien de

Zaaknummer: AWB 11/40805 inzake

Pagina 3 van 4

uitzetting, alle redelijke inspanningen ten spijt, wellicht meer tijd zal vergen, op grond dat de vreemdeling niet meewerkt aan zijn uitzetting of de daartoe benodigde documentatie uit derde landen nog ontbreekt."

3.6 Vast staat dat er een verlengingsbesluit is genomen. Uit het dossier en de toelichting ter zitting van verweerder blijkt bovendien dat de omstandigheden die zijn meegewogen in het verlengingsbesluit van 9 november 2011 zich thans nog steeds voordoen. Verweerder heeft bovendien toegelicht dat de ontbrekende documentatie uit een derde land op korte termijn beschikbaar is. Na de afwijzing van het verzoek om een voorlopige voorziening in eisers asielprocedure, heeft verweerder namelijk op 2 januari 2012 een nieuwe vlucht aangevraagd. Zodra de vluchtgegevens bekend zijn zal op grond van de LP-toezegging door de Nigeriaanse autoriteiten een LP worden afgegeven. De rechtbank is gelet op het voorgaande van oordeel dat verweerder de bewaring niet ten onrechte na zes maanden heeft laten voortduren.

4. Na beoordeling van de door of namens elser naar voren gebrachte beroepsgronden, concludeert de rechtbank dat voortduring van de vrijheidsontnemende maatregel of de wijze van tenuitvoerlegging niet in strijd is met de wet en dat deze bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid gerechtvaardigd is te achten. De rechtbank verklaart het beroep dan ook ongegrond.

5. Gelet op het vorenstaande acht de rechtbank geen gronden aanwezig om toepassing te geven aan artikel 106 van de Vw 2000 of artikel 8:75 van de Awb.

Zaaknummer: AWB 11/40805 inzake

Pagina 4 van 4

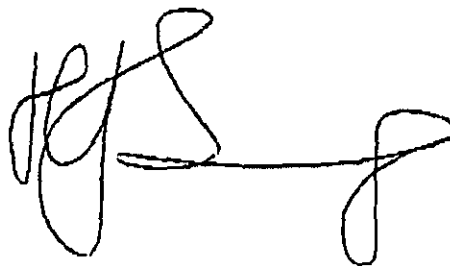
Beslissing

De rechtbank

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.J. Schaberg, rechter, in aanwezigheid van J.G.J. Geerlings, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 10 januari 2012.

De griffier is buiten staat te tekenen.

Afschrift verzonden aan partijen op: 10 JAN. 2012

Conc.: WdJ
Coll: HH
D: B
VK

Kopie conform de griffier
van de Rechtbank Amsterdam

Tegen deze uitspraak kan binnen één week na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Langstraat Advocaten

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
11 JAN 2012	
ZAAKNR	201200367
AAN	
BEHANDELD: DO	PAR

PER TELEFAX 070 365 1380

Raad van State,
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

mr. R.C. van den Berg
mw. mr. drs. E.M.C. Dumoulin
mr. P.L.M. Stieger
mr. T.C.F.M. Vermeulen

Mr. van Coothstraat 33
Waalwijk

P: Postbus 1023, 5140 CA Waalwijk

T: 0416 - 349 974

F: 0416 - 347 308

E: vandenbergl@langstraatadvocaten.nl

Waalwijk, 11 januari 2012

Partijen : / IND
Betreft : /IND/ hoger beroep opheffing VB
ons kenmerk : D100628

HOGER BEROEPSCHRIFT

Tevens verzoek om voorlopige voorziening

appellant, thans verblijvende in het Detentiecentrum Rotterdam, geboren op , te dezer zake woonplaats kiezende te Waalwijk aan het adres Mr. Van Coothstraat 33 ten kantore van de advocaat mr R.C. van den Berg (correspondentieadres: postbus 1023, 5140 CA Waalwijk), die door appellant bepaaldelijk is gevolmachtigd appellant te vertegenwoordigen en die door appellant bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van het onderhavige hoger beroep, stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank 's Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam van 10 januari 2012 (AWB 11/40805) verzonden op 10 januari 2012, waarvan een afschrift wordt overgelegd. (productie)

Langstraat Advocaten

In genoemde uitspraak heeft de Rechtbank het beroep van appellant ongegrond verklaard. Appellant heeft de navolgende grieven.

Het door appellant aangevoerde is van belang in verband met de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling en de rechtsbescherming.

GRIEVEN

Grief 1:

In zijn eerste grief stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat (ro 3.6):

" Vast staat dat er een verlengingsbesluit is genomen. Uit het dossier en de toelichting ter zitting van verweerder blijkt bovendien dat de omstandigheden die zijn meegewogen in het verleningsbesluit van 9 november 2011 zich thans nog steeds voordoen."

Appellant stelt hiertoe dat er zich weliswaar in de stukken een verlengingsbesluit d.. 9 november 2011 bevindt, maar dat zoals aangevoerd dit besluit niet rechtsgeldig is, omdat het veel te vroeg is genomen. Hierdoor mist het rechtskracht. Bijna 2 maanden te vroeg! Verweerder heeft niet onderkend dat appellant enige tijd niet onder de werking van de Tri zich in vreemdelingenbewaring heeft bevonden.

Onder die omstandigheden en gelet op het feit dat op 2 januari 2012 artikel 59 lid 5 en 6 Vw al in werking zijn ingetreden, kan van een rechtsgeldig besluit geen sprake zijn. Ten onrechte is de rechtbank aan dat betoog voorbij gegaan. Het feit dat de omstandigheden die een verlenging rechtvaardigheden dezelfde zouden zijn als op 9 november 2011 kan daar niet aan afdoen. *Appellant wordt op dit moment zonder titel van zijn vrijheid berooft.* Er is op dit moment niet sprake van een opgelegde maatregel als bedoeld in artikel 59 Vw.

De rechtbank had gelet op dit verzuim de opheffing van de maatregel behoren te bevelen.

Grief 2:

In zijn tweede grief stelt appellant het verlengingsbesluit een deugdelijke motivering ontbeer, omdat de verleningstermijn niet juist is berekend of vastgesteld. Ten onrechte heeft de rechtbank dat niet onderkend.

Langstraat Advocaten

In het besluit d.d. 9 november 2011 staat namelijk dat de 12 maanden termijn ingaat op 20 mei 2012. Gelet op deze datum moet het er evenzeer voor worden gehouden dat appellant zich thans zonder titel in detentie bevindt. Immers, de termijn 21 november 2011 tot op heden is niet gedekt door enig besluit. Ook indien wordt uitgegaan van 2 januari 2012 tot heden is er niet gebleken van een verlengingsbesluit dat ingaat voor 20 mei 2012.

Gelet het feit dat het verlengingsbesluit een deugdelijke motivering ontbeert, behoort te worden vernietigd.

REDENEN WAAROM:

Verzoeker zich tot u wendt het verzoek bij wege van voorlopige voorziening te bepalen dat de rechtsgevolgen van de aangevallen uitspraak worden geschorst en te bepalen dat verzoeker in vrijheid wordt gesteld totdat op zijn hoger beroep wordt beslist.

appellant zich tot u wendt het verzoek zijn hoger beroep gegrond te verklaren, de aangevallen uitspraak te vernietigen, het inhoudende beroep alsnog gegrond te verklaren, de opheffing van de maatregel te bevelen, schadevergoeding toe te kennen en verweerder in de proceskosten van het geding te veroordelen.

Hoogachtend,

R.C. van den Berg

Bijlage: 2